

Ето ти малера!

Не знам да ли да будем тужнији или веселији.

Весео зато што Света Басара, у једном од својих новијих обрачуна са “национализмом” и осталим “нечистим” силама које постављају клипове у точкове револуције – лепо човек каже – није имао у виду моју маленкост. Преварили га мангупи. Који воде један лудачки интернет сајт, који се назива новинама. Он им великодушно дао дозволу да пренесу његов “крлежијански” памфлетић, а они тај памфлетић, на своју руку, улинковали са мојим текстом. Као, Света полемисао са мном. А није.

Е – а зашто сам тужан? Па зато што је Света уопште могао да помисли како сам ја могао помислити да је ту кретенску колумницу – он написао.

Истина – испод или изнад колумнице – сасвим свеједно – стоји његово име. Ту је и његова фотка. Али, какав је то уопште аргумент!? Посебно ако имамо у виду да је Света, пре него што је – да парафразирам свог пријатеља, тренутно најтиражнијег српског писца Дејана Стојиљковића – постао поносни “антинационалиста” и антифриз – био постмодерниста. И лепо описао ситуацију у којој лежи на каучу и посматра самог себе који седи на ормару.

Тако беше некад.

А сад:

“Домете једне културе одређује ширина (и непрестано ширење) њених хоризоната, спремност да се смело суочи са својим светлим и својим тамним странама и отвореност у сусрету са другим културама.”

Да ли би овакву, отрцану, бљузгаву реченицу, достојну “друштвено свесне” наставнице књижевности из провинцијске школе могао да напише мени симпатичан писац Света? Нема теорије. Не зато што мисао није тачна, јер јесте, него зато што се од озбиљног писца очекује нешто више од мекетања изанђалих истина које су се одавно претвориле у безмозгашке паролe.

Ту је, гарантовано, умешао прсте онај Света са ормара. Који хоће да избламира Свету који се ваља по каучу.

И није му први пут.

Сетимо се само како је Света са кауча поштено устао у заштиту манифестације Борина недеља у Врању од напада нових српских жданова који би културу да утерују у “пожељан образац”. Кад, пази сад, чим жданови организоваше своју, “алтернативну” “Борину недељу”, онај с ормара скочи, ухвати за уши оног с кауча, и одвуче га у Врање.

Или је добар момак био онај са ормара. А ова га ленчуга са кауча натерала да се улизује силеџијама.

Углавном – Света постаде пријатељ обе, међусобно на крв и нож завађене “Борине недеље”. И – ни крив ни дужан – од себе направи спрдњу.

Да ли је Света са ормара или Света са кауча одлучио да на глуп начин брани свог неталентованог другара Сретена Угричића – ђаво би га знао. Оно што знамо је како један од њих рече да је човек “истакнути”..., али не стиже да доврши мисао, кад овај други додаде идиотску синтагму: “културни радник”. И од одбране направи лакрдију.

А кад Угричић са места управника Народне библиотеке попи педалу, Света у истој доби награду за “најчитанију” књигу. И упркос солидарисању Свете – јебем ли га да ли с кауча или с ормара – са смењеним управником, Света – јебем ли га да ли с ормара или са кауча – у трку оде да од оних који су му пријатеља сменили – награду прими.

Да ли је том приликом Света са кауча Свети са ормара скренуо пажњу да је помало неприлично да прима награду за “најчитанију” књигу, иако му књига није најчитанија, или је било обрнуто – или на ту бесмислицу ни један ни други нису имали примедбу – то никада нећемо сазнати.

А у којој је од силних политичких странака у којима је Света партиципирао, партиципирао који Света – то, сигуран сам, ни њему илити ни њима – није јасно. У сваком случају, ту их је много више од двојице. И на овом свету не постоје ормар и кауч који би толику количину – ево их опет – “дупета” илити гузица – успели да издрже, а да се не поломе.

Какав се унутрашњи сукоб одвија међу тим мноштвом Света – то на основу повремених јавних Светиних ускакања у сопствена уста – можемо само да наслутимо.

Ехехеј – а каква ли се ту борба води иза затворених врата!?

На пример, када Света из ДХСС-а Свету и Данаса запита: “Зашто Крлежу стално називаш католиком, када је човек био безбожник?”. А Света из ДС-а му одговори: “Немам времена да се бавим тим ситницама, ја сам душом и телом предан европском путу.” Или када Света из ДСС-а приупита Свету из Преокрета: “Да ниси мало претерао поредећи Крлежу са Томасом Маном?” А Света – гост лудачког интернет сајта који се прозвао новинама – одбруси: “Томас Ман је мрзео нацисте, а Крлежа је мрзео Србе. Како су нас учили на толиким семинарима: Срби су нацисти. Дакле – то је то!” Па кад Света дипломата рашири рукаве фрака и завапи: “Добро, а што си у све то упетљао

Шекспира?” А Света из бирца, налакћен на шанк промрмља: “Јеби га, онако”...

Сигурно је да је неком од многобројних Света јасно колико је прича о писцима – професионалним српским и хрватским националистима – бајата, будући да је већ годинама тешко наћи “западнобалканског” неталентованог “дилбера” који своје скромне снаге није упрегао у кола дотираног “антинационализма”, што је такође врста професионалног српства и хрватства, само са супротним, тренутној Светиној оријентацији блиским предзнаком.

Јасно је то неком Свети. Али му остале Свете не дају да проговори. А пустиће га да отвори уста тек када – ако бог да – и последњој будали постане јасно како опојни мирис нафталина на који смрди та прича више не може да се подноси.

Зато ни мени на памет не пада да се бавим Светиним “инсинуацијама” и аналним фрустрацијама, и с њим даље озбиљно полемишем. Не што Света то не заслужује. Нити што није величина, ако не баш у рангу Шекспира и Томаса Мана, оно свакако у рангу Фрицовог благо ретардираног и жешће искомплексираног епигона. Него зато што никада није јасно с којим од Света човек има посла.

И ако се у ближој или даљој будућности неком пригодом Светиним ликом и делом будем позабавио – знајте – то нећу бити ја.